

ת"ד 5326/03/15 - מדינת ישראל נגד אורי מנחם אלמדון

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

07 אפריל 2016

ת"ד 5326-03-15 מדינת ישראל נ' אלמדון
בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד

המאשימה

נגד

אורי מנחם אלמדון
ע"י ב"כ עו"ד שמואל סף

הנאשם

הכרעת דין

אני מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של אי ציות לתמרור "תן זכות קדימה" (תמרור 301, ב- 36) לרכב אחר הנכנס לצומת - עבירה בניגוד לתקנה 64(ג), וכן בנהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודה.

למקרא עובדות כתב האישום עולה כי בתאריך 17.8.2014 בסמוך לשעה 18:30, נהג הנאשם ברכב מסוג טויוטה מ.ר. 6752252 ברח' השחר בישוב סביון מכון מערב למזרח והתקרב אל הצומת עם רח' סמדר. בכיוון נסיעת הנאשם היה מוצב אותה שעה בימין הדרך תמרור 301- תן זכות קדימה. אותה שעה נהג ברח' סמדר מכיוון צפון לדרום נהג האופנוע יוסף ממוק אשר התקרב אל הצומת הנ"ל משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם. הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, נכנס לצומת, לא ציית להוראת התמרור בכך שלא נתן זכות קדימה לרכב המעורב שהגיע מהדרך החוצה וגרם לתאונה בכך שפגע עם רכבו ברכב המעורב. כתוצאה מהתאונה, נחבל רוכב האופנוע, חבלות של ממש וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

הנאשם באמצעות ב"כ, הודה בנהיגה, הודה בהתרחשות תאונת הדרכים, אך כפר באחריותו לגרימתה. לב טענת ההגנה נשענת על אופן הצבת תמרור- 301- במקום, הנוגד את תקנות והנחיות להצבת תמרורים 2014, שפורסמו על ידי משרד התחבורה והבטיחות בדרכים, הרשות הארצית לתחבורה ציבורית מהדורה מעודכנת-דצמבר 2014. (לעניין כאן-מהדורת 2010, היא הרלוונטית, שכן התאונה התרחשה באוגוסט 2014, דא עקא בנושאים השנויים במחלוקת, אין הבדלים).

ראיות המאשימה

מטעם התביעה התקבלו המסמכים וסומנו:

טופס ידוע חשוד בדבר זכויותיו, ת/1.

הודעת נהג תחת אזהרה, ת/2.

חו"ד מומחה ת/3.

מזכר ת/4.

מכתב שחרור ת/5.

טופס מגן דוד, ת/6.

תרשים ת/7.

תרשים ת/8.

דו"ח פעולה ת/9.

דו"ח פעולה ת/10 (1,2).

מטעם התביעה העידו 4 עדי תביעה:

עד תביעה מס' 1- המתנדב אבי גבע

ערך את דו"ח הפעולה-ת/1. טען כי התאונה אירעה באמצע הצומת והבחין בסימני בלימה מאוד חזקים לפני הצומת בכיוון נסיעתו של הנאשם. הוסיף כי סימני הבלימה לא נמשכו עד למקום התאונה אלא "היו קודם" (עמ' 4 לפרו' ש' 26). העד קבע כי הבלימה החזקה מעידה כי הרכב נסע מהר ובלם ברגע האחרון. בחקירתו הנגדית העיד כי לא רשם אורך סימני הבלימה ולא יכול להעריך מה רוחב הצומת.

עד תביעה מס' 2- בוחן התנועה בועז חג'בי

בעדותו קבע כי ממרחק של 15 מ' מקו הצומת אפשר לראות את התמרור וכי במהירות של 40-45 קמ"ש, מהירות נסיעת הנאשם כפי שהעיד בחקירתו, זוהי תאונה בלתי נמנעת. כמו כן ציין כי שדה הראיה שמאלה, כיוון נסיעת הנאשם, הינו למרחק 40 מ' לפחות מקו צומת שמאלי. לפי בחינתו התאונה כאן היא "בלתי נמנעת" הן כאשר מהירות הנסיעה של הנאשם היא 30-35 קמ"ש והן כאשר מהירות נסיעתו, בכניסה לצומת, 40-45 קמ"ש. בחקירתו הנגדית ציין כי הוא

לא יכול לדעת מי נכנס ראשון לצומת. כמו כן העיד כי הוא המליץ להזיז את התמרור מהמקום בו הוא מוצב והצביע ב-1/1 היכן שהתמרור היה צריך להיות מוצב באופן שיראו אותו.

עד תביעה מס' 3- ממוק יוסף

רוכב האופנוע המעורב, העיד כי רכב בסביון בכביש עירוני במהירות של 20-30 קמ"ש, חצה שם את אחת הסמטאות, להערכתו פינת רח' השחר וכאשר היה כבר בתוך הצומת, הגיע הנאשם מצד ימין, פגע בו והוא נזרק לרצפה. עוד הוסיף כי הוא מכיר את הצומת וכי נסע לכיוון ביתו אשר ביהוד בעזרת תוכנת "וויז" כאשר קיבל את ההנחיות לנסיעה מהדיבורית אשר היתה בקסדה.

עד תביעה מס' 4- רוני פלד

במסגרת עדותו הוגשה בהסכמה עדותו המפורטת לחוקר המשטרה על דרך התרחשות התאונה, המבנה של הצומת ועל האופן בו היה מוצב תמרור הרלוונטי כאן-ת/11.

הוא מתגורר בישוב סביון, הוא היה עד ראיה לתאונה עת נהג ברכבו ברח' סמדר. לטענתו נסע מכיוון צפון לדרום במהירות 30 קמ"ש לערך, כאשר לפניו בדרך, במרחק 10 מ' ממנו נסע רוכב האופנוע המעורב. העיד כי כאשר הגיע האופנוע לצומת עם רח' השחר והמשיך בנסיעה ישר, לפתע הגיחה מכונית מימין ואז אירעה התנגשות בין חזית האופנוע לחלק האחורי שמאלי של רכב הנאשם. כתוצאה מההתנגשות רוכב האופנוע נפל אל הכביש. העד ציין בעדותו כי מהיכרותו את המקום כתושב האזור, נהגים אשר לא מכירים את הצומת, נכנסים אליו מכוון נסיעת הנאשם, ולא מבחינים כלל בתמרור 301 המוצב במקום בשל העובדה כי עצים מסתירים את התמרור. בעדותו בת/11, אף פירט כי שורשי עץ הפיקוס הסמוכים לעמוד התמרור מסתירים את התמרור באופן מלא, לא זאת אף זאת הם הזיזו את זווית התמרור הצידה. לפי דבריו הוא פנה לרשות המקומית בכתב, טרם התאונה כאן והסב את תשומת ליבם לתמרור הבעיתי ודבר לא נעשה.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו:

בעדותו בחקירה הראשית טען הנאשם כי באותו האירוע נסע במהירות של 30 קמ"ש ואף פחות מכך (לא כפי שהעיד במשטרה שם העיד כי נסע במהירות של 40-45 קמ"ש). לפי תאורו הוא נהג ברכב בסביון היה יחד עם שני חבריו, הוא נהג ברח' השחר וחצה את רח' סמדר. כאשר הבחין באופנוע הוא בלם מיד, האופנוע פגע בדלת האחורית של רכבו. הוא ראה את האופנוע לראשונה בתוך הצומת גופו, ולא ראה אותו לפני כן מאחר שתוך הראיה מוגבל וקטן. בחקירתו הנגדית טען הנאשם כי הצומת הספציפית הזו קרובה לבית של חבר אך אינו מכיר היטב את הצומת, טוען כי האט את רכבו לפני הצומת וכי לא הבחין בזמן ברוכב הקטנוע מאחר ושדה הראיה מוגבל לשמאל בעיקר. ב"כ המאשימה אימת אותו עם הסתירות שיש בגרסאותיו השונות לאירוע.

דין והכרעה

לב טענת ההגנה נשענת על העובדה כי הנאשם לא הבחין בתמרור 301 שהיה מוצב בפתח הצומת כלל. טענה זו הוצגה על ידי הנאשם כבר בחיקרתו הראשונית במשטרה, ביום 18.8.15. ובלשונו שם:

"שאלה:מדוע לא ראית את התמרורכשהגעת לצומת?"

תשובה:לא היה ניתן לראות את התמרור מאחר והוא היה מוסתרלחלוטין על ידי עצים".

הנאשם תמך עדותו שם בתצלומים שהציג לחוקר.

הנאשם חזר על עמדתו זו גם בבית המשפט אלא שהפעם שאלת אופן הצבת התמרור במקום התעוררה בייתר שאת אצל כל העדים, כולל הבוחן המשטרתי שאישר בעדותו וברישומיו (ראה שרטוט ת/8) כי הנהג יכול להבחין לראשונה בתמרור רק ממרחק של 15 מטר מפתח הצומת ולא קודם לכן.

הסנגור בפתח הדיונים הציג את עמדתו ולפיה התמרור שהוצב במקום נשוא הדיון כאן הוצב בניגוד לתקנות והנחיות להצבת תמרורים 2014 כפי שפורסמו על ידי משרד התחבורה והבטיחות בדרכים, הראשות הארצית לתחבורה ציבורית, אגף בכיר חתכון תחבורתי, מהדורה מעודכנת -דצמבר 2014. זאת לדעת על פי ההנחיות להצבה מדברות על -שדה ראייה פתוח -לתמרור של 60 מטר, ומשך זמן תגובה לנהג, של ארבע שניות, כך כדי לבצע את הפעולות הנדרשות מהוראת התמרור.

(כאמור לעיל התאונה כאן התרחשה טרם מועד המהדורה המעודכנת של 2014, אלא שהדבר לא מעלה או מוריד שכן התנאים להצבת תמרור 301 מצוינים גם בתקנות והנחיות להצבת תמרורים מדצמבר 2010, ובלשון זהה).

בהנחיות נאמר כך:

" 8. מרחק ההצבה.

מרחק ההצבה של התמרור מן המקום אליו הוא מתיחס, נגזר מן האופי של המסר הכלול בו ומן הפעולות הנדרשות מן הנהג בתגובה אל הדברים.

בהקשר זה ניתן להבחין בשני מצבים עיקריים:

א. התמרור כולל מסר של "הוראה" בנוסח: " עשה" או "אל תעשה", כגון:

"תן זכות קדימה", "עצור", "אל תכנס", "אל תחנה", וכו'.

תמרורים בעלי מסר מסוג זה חייבים להיות מוצבים במקום שם חלה

אותה הוראה של עשה או אל תעשה.

הצבה כזו מאפשרת לנהג לקלוט את המסר ולבצע אותו בעודו "טרי",

הגיוני ומתחבר היטב לתנאים הנראים לו בו במקום.

ב. התמרור כולל מסר של אזהרה, או הדרכה, או מודיעין, אשר ביצועם

הוא פועל יוצא של הענין שיש או אין לנהג במידע המסוים.

תמרורים בעלי מסר מסוג זה יוצבו מבעוד מקום וזמן על מנת לאפשר

לנהג לקלוט, לנתח את המידע, ולהחליט אם הוא נוגע לו.

במידה ואכן יבחר הנהג לבצע פעולה או תמרון הנגזר מן המידע צריך

שיהיה לו מספיק זמן לכך.

מקובל שהמרחק המתאים לסוג זה של מסרים הוא כמרחק הדרוש

לתגובה, "שלא בלחץ". לצורך זה מניחים זמן נדרש של כ- 4 שניות.

על בסיס הנחות אלה מתקבלים המרחקים הבאים:

טבלה מס' 6 (כללי): טווח ראייה חפשי מומלץ להבחנה בתמרור:

-בדרך עירונית המרחק מן המקום במטרים- 60 מטר-

הנה כי כן במקרה כאן, שדה הראייה הפתוח לנאשם טרם כניסתו לצומת, (אל התמרור) היה מזערי תוך חריגה קיצונית מהנדרש, ביחס לקבוע התקנות ובהנחיות להצבת התמרור.

אשר על כן לא היה לו כל זמן תגובה אפקטיבי, ומכאן נגזרת מסקנת הבוחן המשטרתי, הנכונה לטעמי, כי עסקינן בתאונה -בלתי נמנעת- בהנחה שהנאשם נהג במהירות 40-45 קמ"ש. מהירות סבירה במקום שאינו הומה באדם, מבודד, ושאינו בו כל הגבלת מהירות ספציפית אחרת. אמור מעתה, כי אני מקבל את טענת ההגנה, לפיה אופן הצבת התמרור, השגויה, מכרסמת בחוקיותו, וכאילו הוא לא הוצב.

כאשר כאלה פני הדברים לא מצאתי כי ניתן לקבוע באופן נחרץ כי הנאשם נהג באופן לא סביר או רשלני עובר לתאונה וכי הוא האחראי לה.

מכל הנאמר עד כאן אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה והודעה היום כ"ח אדר ב' תשע"ו, 07/04/2016 במעמד הנוכחים.

ישראל ויטלסון, שופט בכיר